

عنوان مقاله:

تحلیل کارایی در صنایع ایران

محل انتشار:

فصلنامه اقتصاد مقداری، دوره 6، شماره 2 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

معصومه موسایی - دانشجوی دکتری اقتصاد دانشکده اقتصاد و مدیریت، دانشگاه پوترا مالزی

خالد عبدالرحیم - استاد اقتصاد دانشکده اقتصاد و مدیریت، دانشگاه پوترا مالزی

خلاصه مقاله:

بر اساس چهارمین برنامه پنج ساله توسعه اقتصادی ایران، مشارکت بهره‌وری در رشد اقتصادی باید ۵/۲ درصد باشد که از طریق افزایش بهره‌وری قابل تحقق است. از این رو، این مطالعه در صدد پاسخ به این سوال است که آیا بهره‌وری صنعتی، به عنوان موتور محرکه رشد اقتصادی، در طول برنامه چهارم توسعه اقتصادی ایران رشدی را تجربه کرده است. در این مطالعه تابع تولید مرزی تصادفی تخمین زده شده است تا میزان بهره‌وری کل در صنعت ایران تعیین شود. برای امکان مقایسه‌ی صنعت ایران در سه گروه متفاوت از نظر اندازه‌ی بنگاه‌ها و در گروه متفاوت از نظر نوع مالکیت بنگاه‌ها طبقه‌بندی شده است. نتایج تحقیق نشان داد که سطح بهره‌وری برای بنگاه‌های کوچک در بالاترین سطح (۱/۶۸ درصد) و برای بنگاه‌های بزرگ در پایین‌ترین سطح (۵/۵۲ درصد) قرار دارد. میانگین سطح بهره‌وری برای بنگاه‌های کوچک در طول دوره‌ی مورد بررسی تقریباً ثابت بوده، اما این سطح برای بنگاه‌های متوسط افزایش یافته و برای بنگاه‌های بزرگ کاهش یافته است. سطح بهره‌وری بنگاه‌های خصوصی در طول برنامه چهارم (۸/۸۶ درصد) بالاتر از بهره‌وری بنگاه‌های عمومی (۱/۴۶ درصد) بوده است. میزان بهره‌وری کل صنعت ایران در سال ۱۳۸۸ به طور متوسط ۴۱ درصد بود. بهره‌وری از ۳۶ درصد در سال ۱۳۸۲ به سطح ۴۵ درصد در سال ۱۳۸۷ رسیده است که این امر نشانگر افزایش بهره‌وری به نسبت ۵/۱ درصد و تا حدودی افزایش توان رقابتی صنعت ایران در دوره مورد بررسی است. اما با وجود این افزایش، سطح بهره‌وری در ایران همچنان پایین و تنها در سطح ۴۱ درصد است. در نتیجه صنعت ایران به اندازه‌ی لازم رقابتی نیست.

کلمات کلیدی:

تابع تولید مرزی، کارایی، صنایع ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1812665>

